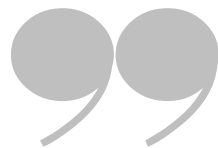

JAHODA SÁNDOR

Szívmeghallgatásra megyek

Milyen oktondi ez a tél. Elállt az
eső. Elállt a szavam. Csak állok és
nézek. Árnyékom egy villanyoszlopnak
támaszkodik. *Ne fogdossátok* – mondom.
De a madarak váltig állítják,
erről szó sincs. Ideje odébb állni.
Virágozni. Végre a tettek mezején.
Öregmami-szagot hessegetek. Félre.
El. Annyi szép lány csicsereg a
villamoson. Vajon mikor kapom meg
a meghívót? Tehetség vagyok, aki *fél*.

Sorsketrecharcos

Várom, hogy a bokorból majd kiugrik
a művészet. Már így – az összeomlás
után. *Mentális és fizikális* romok közt.
Most kéne egy madárdalból kiokoskodni,
hogyan tovább. Ijesztően józan vagyok.
Mint kisgyermek, akit az ülőkén
felejtettek; kezében kanalacsáját
lóbálva: előtte lúdbőrző és teljesen
tanácstalan leve-se. Anyu, *hol* vagy?